

Okhaldhunga Times

August 2011

Kjære venner av Okhaldhunga!

Nyhetene om tragedien som har rammet Norge har preget oss også her den siste drøye uken. Nyheten har overskygget de lokale daglige problemene i aviser og nyheter, og nådd helt til bygda i Nepal. Det kjennes at man er langt borte når sånt rammer hjemlige trakter og man gjerne skulle stått sammen med sine i dette. Okhaldhunga Times sendes ut med bønner for de som har mistet kjente og kjære.

Det legges merke til at vi er et folk som bryr seg, og midt i den store sorgen kan vi være takknemlige over hvordan folket, landets ledere og kongehus har håndtert det hele. I alle fall får vi det inntrykket her utenfra. Og kontrasten er stor til hvordan små og store kriser håndteres av myndigheter her i Nepal.

Selv om oppmerksomheten naturlig nok er andre steder enn i Okhaldhunga når slike ting skjer, sender jeg likevel noen linjer herfra.

En stor liten sensasjon

Jeg begynner med en stor liten sensasjon. Denne lille jenta ble født i svangerskapsuke 27 og var under en kilo da hun kom ut i frisk luft på sykehuset vårt. Okhaldhungas egen barnelege, dr. Erik, var tilstede da hun ankom. Hun ble lagt i kuvøsen vår, den beste av dem, men det så i grunnen ikke så lovende ut i starten da vekten krøp nedover. Med ukene har vekten kommet sakte men sikkert, og med en tålmodig og fornøyd mor ble jenta nettopp skrevet ut fra NRC (ernæringscenteret). Da var hun oppe i ca 2,5kg. Herlig.

Kuvøsen er i flottig bruk. For noen dager siden lå to småtasser i den samtidig, fordi den andre vi har ikke klarte å holde temperaturen oppe. Til høyre her er min bror (ER) med kuvøsen vår. Det ryktes at Norsk pediatrik forening har donert penger til ny kuvøse. Som du ser kan det bli en fin oppgradering, og den kommer til å bli godt brukt her!

Når Gud bruker våre komplikasjoner

I forrige utgave ble dere introdusert for Shanti Karki. 12 åringen som fikk utlagt tarm. Vekten hans gikk gradvis nedover, og jeg må innrømme at tårene presset seg frem under visitten da jeg så at vekten krøp under 20 kg. Da jeg fikk høre at moren hans ble kristen under oppholdet ved sykehuset vårt, ble det en viktig bekreftelse på at det er Gud som holder sykehuset i sin hånd. Selv når vi synes det er vel tungt, og vi på tross av all innsatsen vi legger ned opplever at vi mislykkes, så kan vi få stå støtt på at det er Gud som har satt oss her og han kan bruke selv det vi opplever som mislykket til å rope barna sine til seg selv.

Da jeg var borte fra sykehuset noen dager ble Shanti Karki sendt videre til Kathmandu, men han ble ikke innlagt ved sykehus der fordi familien ikke hadde råd til å betale for det. Han har bodd i nærheten av sykehuset og fått hjelp til stomistell. Rapportene skal ha det til at han har klart å legge på seg. Det er veldig gledelig! En av de besøkende til Okhaldhunga i juli, dr. Silje Ødegaard, hadde med seg rikelig og avansert stomiutstyr fra Norge. Så dersom han kommer tilbake til oss skal han få tipp topp stell her inntil vi kan skjøte sammen tarmen igjen.

Sterke scener

Ikke alltid har komplikasjoner en heldig utgang. Medisinsk behandling er farlig, her i Nepal som hjemme i Norge. En 9 år gammel jente kom til oss i slutten av juni med brudd i øvre del av lårbenet. Som vanlig her hos oss ble hun behandlet med strekk, med en bandasje rundt leggen som er festet til en pose med noen få kilo som henger utenfor sengen og som skal hjelpe til å trekke bruddet på plass. Men bandasjen lå for stramt på, og hun fikk en fryktet komplikasjon som heter losjesyndrom. Det er høyt trykk som fører til at muskulaturen dør. Da jeg spaltet opp muskellosjene i leggen var det for sent. All muskulatur virket død. I håp om at noe kunne komme seg lot vi muskulaturen være i to dager, men da vi åpnet bandasjene var såret fylt av mark. Jenta har fått beholde leggen og foten, og hyppige sårskift med fjerning av muskulatur reddet henne fra livstruende blodforgiftning selv om hun tidvis hadde nokså høy feber. All muskulatur i tykkleggen måtte fjernes. Etter hvert ble hun flyttet til et annet misjonssykehus der hun kan få oppfølging med fysioterapi. Såret er lukket og infeksjonen har sluppet taket. Vi håper hun vil kunne bøye kneet, men ankelen må støttes med skinne.

Sterke scener: Et uvanlig ekkelt sår som følge av en uvanlig tragisk komplikasjon til en vanlig behandling av en vanlig skade.

Når vi først er i gang med de sterke scenene tar jeg like godt med et bilde av sånne pasienter som vi ikke ser så ofte hjemme. Denne kvinnen ville ikke kaste bort tiden på sykehus. Hun syntes hun var gammel og mente det var bortkastet med behandling. Hennes sønner fikk overtalt henne, og vi fikk lov til å ta bort det døde benet hennes. Og med benet forsvant både dårlig lukt og dårlig form.

Besøktid

Juli måned har jeg ikke vært eneste utlending i Okhaldhunga. Enslig filosofering på verandaen og tidvis ensom bearbeiding av sorger og utfordringer i arbeidet har blitt avløst av fellesskap med gode venner, trening og turer i fin natur, og norsk som arbeidsspråk ved sykehuset i korte glimt. Noen flere har fått ta del i det vi driver med her, og se litt av betydningen av arbeidet.

Dr. Silje og Dr. Marthe

Kjetil og ER

Steinar, Tore og Vegard

Carina og Keith

Men besøk til Okhaldhunga har sin pris i regntiden. Da merkes det at vi befinner oss utenfor allfarvei. Det er mange dager siden det var flyvær (og ingen bedring i sikte), og noen mistet reisen hjem. I skrivende stund er det en liten gjeng som er ute og går, og prøver å komme seg til et sted der bilvei kan føre til sivilisasjonen. Og til ny dyr billett til hjemlandet.

Selv har jeg noen uker igjen her, og er glad for det. Neste måned kommer siste utgave fra min hånd, før den faste, kjente og kjære redaksjonen er tilbake igjen.

Takk for interesse og støtte til arbeidet i Okhaldhunga. Og fortsatt god sommer!

Vennlig hilsen

EK Osnes

Støtt gjerne fondet for utbygging av Okhaldhunga Sykehus. Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**

Overføringen må merkes:

"Fond Okhaldhunga sykehus. Prosjektnummer: 118.15.354"